

दि लास्ट सपर (अखेरचे भोजन) - भाग २

डिंकनंतर जेवणासाठी मुकेशना बाहेर जायचे नव्हते. बऱ्याच प्रकारचे पदार्थ खाऊन त्यांना कंटाळा आला होता. म्हणून ते म्हणाले, काही घरगुती भारतीय खाणे आहे का? माझ्याकडे सांबार, रायता, १-२ शाकाहारी पदार्थ, भात, स्पघेटी, टोमॅटो सॉस वगैरे होता. मुकेशना हे जेवण अतिशय आवडले. यापूर्वी भारतीय दूतावासात त्यांना गाणं म्हणायची फर्माईश करण्यात आली होती पण वाद्यांची साथ नसल्यामुळे त्यांनी त्यास नकार दिला होता. मी त्यांना ती आठवण करून दिली.

“ओह ! पण तुमची गोष्ट वेगळी आहे. तुमच्यासाठी मी नक्कीच गाईन.” ते खट्याळपणे म्हणाले आणि मला कुठली गाणी आवडतात ते विचारलं. “कभी कभी मेरे दिल मे’ पासून सुरू करा...” पण मी लगेचच म्हणालो, “फक्त एक-दोनच गाणी हं. मला तुम्हाला आणखी दमवायचं नाही.”

ती सुरेख, निवांत संध्याकाळ होती. त्यांना सांभाळून वेळेवर घरी पोचवणे हे पुनीताचे काम होते. मी त्यांना लवकर निघण्याचा आग्रह केला. मला ते अजून थांबले असते तरी खूप आवडलं असतं. पण ते दमले असते तर विनाकारण मी लताजींचा रोष ओढवून घेतला असता. निघताना ते म्हणाले, “पुढील वेळेसही मी नक्कीच तुमच्याकडे येईन.” आणि गमतीने म्हणाले, “पुढील वेळेस आपण दोघं मिळून अस्सल मद्याचा आस्वाद घेऊया.”

मला वाटतं ही मंडळी दुसऱ्या दिवशी डेट्रॉईटला जाणार होती. जाण्यापूर्वी मुकेशनी आपली एक संध्याकाळ सुरेख घालविल्याबद्दल मला फोन करून धन्यवाद दिले.

दिवस गेला आणि संध्याकाळच्या जेवणाची तयारी करत होतो, तेवढ्यात फोन वाजला. फोन पुनीताचा होता. ती म्हणाली, “माधवजी, एक वाईट बातमी आहे.” त्यावर मी म्हटले, “का काय झालं ? कार्यक्रम रद्द वगैरे झाला का?” मी असे म्हटले खरे पण तिचा आवाजच सांगत होता की बातमी खरीच वाईट असावी.

“मुकेशजी वारले,” ती म्हणाली. माझा माझ्या कानांवर विश्वासच बसेना. त्यानंतर सविस्तर बातमी आली. मुकेशनी छातीत दुखत असल्याचे सांगितले आणि क्षणार्धात ते खाली कोसळले. हृदय विदीर्ण करणारी गोष्ट होती.

मुकेश सोबतची अखेरची संध्याकाळ मला अगदी स्पष्ट आठवते. तीच शालीनता, तीच निरागसता. आपल्यावर काही अरिष्ट कोसळणार आहे याची अजिबात जाणीव नसलेला भाबडेपणा. आपण मस्त खुशाल आहोत. देवाला आपली काळजी आहे असा भाव !

मी बराच वेळ थंड बसून राहिलो. कुठल्याही गोष्टीवर लक्ष लागेना. बेचैन झालो. जेवण तर विसरूनही गेलो. अगदी कालच तर त्यांनी माझ्यासाठी सुंदर गाणी म्हटली.

‘कभी कभी मेरे दिल मे...’

(समाप्त)

- एम. व्ही. कामथ

('Yesterday's Melodies Today's Memories' या पुस्तकातून.)

NOTE: Among the many things India can be proud about is the wonderful music that was made in the Hindi cinema of yesteryear. Songs that touched (and still touch) the hearts of many millions of people who understand Hindustani. No matter where we were, inside or outside the country, and whether we were old or young, rich or poor, fat or thin, there were songs that kept us enjoying them. Or making life more bearable, at the least. “Yesterday's Melodies Today's Memories” is a biographical salute to all the main singers, composers, and songwriters who put out these melodies, from the start in 1931, till about 1970.

Manek Premchand's second book was “Musical Moments From Hindi Films”, which celebrated 75 years of sound (and music) in Hindi Films. The author next wrote another music book called “Romancing The Song”, which traces the history and changing face of lyrics in Hindi Cinema, right from 1931 till now.

After that, he wrote a third of the biography of the santoor maestro Pandit Shiv Kumar Sharma, outlining in some details the great musician’s role in Hindi cinema, both as an instrumentalist and a composer.

His latest book “Talat Mahmood, The Velvet Voice” was released in May 2015. To buy his books, or otherwise write to the author, his email address is manekpremchand@gmail.com